

rek. Rejt-
 olvasó-tár-
 en elolvas-
 étek tehát
 in a meg-
 a. — **Haidt**
 a hibája?
 ült szobor,
 y ebben is
 yan hibát.
 nem tud-
 nyik bíráló
 ak tartja.
 aki annak
 — **Hám**
 megfejtését
 épenséggel
 ajlódom;
 an-e vagy
 beküldött
 nyűek. —
 ha a so-
 okvetlenül
 nyt kapok,
 mikre em-
 élü gyűj-
 re alkal-
 ez idén
 etet mond
Margit.
 — **Lövin-**
 ezárt kell
 agért, azt
 Irástok a
 a minap;
 gy vona-
 egy összé-
ózsza. Az
 pen mos-
 A másik
 ve, mert
 név más
 dig, hogy
 sotársaid
Rózsika.
 lmondva.
 helyes és

2: Hor-
lice és

s ada-
bácsi.

um-épület.
sten.

KIS LAP

ERDEI ZSUZSÁNNÁ. (Lásd a 122. lapon.)

XLI. kötet. 8. szám. **Ára negyedévre 1 fnt 40 kr. Egyes szám ára 12 kr.** 1891. augusztus 23-án.
 Megjelen hetenkint egyszer, 16 oldalon.

A VASÁRI MULATSÁG.

— Elbeszélés. —

(Vége.)

MÁR sötét este volt. Tömérdek ember járt-kelt ugyan még az utcán s Zoltán egészen kábultan, elkeseredetten, jajgatva tolongott köztök. Nem volt már kedve többet látni, tapasztalni s amint egy csöndesebb helyre ért, gondolkozni kezdett, mitévő legyen. Okosabbat nem tudott kitalálni, mint azt, hogy haza megy. És neki indult a sötétben. Maga sem igen tudta mikép, de késő éjjel végre mégis haza jutott, elcsigázva, elbusulva, kifosztva és tele aggodalommal. Dezső sem igen tudta vigasztalni, bár igazán akarta. Sőt arra gondolt, hogy még nincs is vége a bajnak, mert ha atyjok megtudja a dolgot, az sem lesz kellemes multság.

— Talán nem tudja meg, szólt Zoltán. Azért kerültem erre az ablaknak. Senki sem látta, mikor mentem, mikor jöttem... most már csak rajtad fordul meg a sorom. Ha te el nem árulsz, akkor nem lesz több bajom.

— Talán jobb volna, ha őszintén elmondanál apának mindent... mert hátha az órádat találja véletlenül előkivánni.

— Oh, az nem baj... arra bátran rámondhatom, hogy elvesztettem, a kalapot is magamra vállalom, hogy én vesztettem el. No, kedves jó Dezsóm, ígérd meg, de becsületszóra, hogy soha senkinek sem szólsz egy szót sem arról, amit elmondtam.

Dezső megígérte és kezet adott rá. Ugy vélte, ezzel testvéri és nemes kötelességet teljesít. Nem gyanította, mi következik ebből az ígéretéből.

Másnap reggel ugy látszott, hogy nincs már semmi baj, mintha csak valami kellemetlen álom lett volna az egész. Zoltán amily hamar kész volt a meggondolatlan csinyre, ép oly hamar el is felejtette, ha már valamikép kigázolt belőle. Most pedig ugy remélte, hogy semmi baj sem következhetik, mindenre talál kifogást. Dezső meg ugy gondolkozott, hogy testvérét védenie kell, ámbár maga is nagy hibának tartja, amit Zoltán elkövetett. Szavát adta, a dolog el van intézve. Legjobb lesz elfelejteni az egészet.

Igy aztán reggel nem is igen emlegettek a történeteket s Dezső, amint fölébredt, egyszerre csak így szólt:

— Hallod, Zoltán? Csakugyan megjött Alajos bácsi. Ez az ő hangja.

— Akkor hát siessünk! Ne gondolja, hogy lusták vagyunk.

Gyorsan öltözködtek s rövid idő múlva már kint voltak a tornáczon, hol a korán kelő Alajos bácsi már javában élvezte a jó reggeli levegőt. Igazán megörültek egymásnak, mert a bácsi nagyon szerette a fiukat. Vidáman kivallatta őket, mit tanultak, mit csináltak, mióta nem látta őket; nem nyomja-e valami nagy hiba a lelkiismeretüket, méltók-e rá, hogy a bácsi ugy szeresse őket, mint eddig.

— Ezt tudnom kell, ti kópék, mert most valami különösen jeles tervet készítettem; ugy gondolom, örömetekre fog szolgálni. Tehát gyónjatok meg szépen:

érdemeseknek tartjátok-e magatokat nagy jutalomra?

Mind a ketten fülig pirultak és egymásra néztek. Dezső nem igen érezte magát hibásnak semmi nagyobb csinyben, de az jutott eszébe, hogy ha Zoltán most őszintén megvall mindent, akkor ki fog tűnni, hogy ő, Dezső, szintén hibás egy kicsit, mert megigérte a hiba elpalástolását. Hm, mégis csak kár volt ezt megígérni.

Csak hogy Zoltánnak esze ágában sem volt az őszinte vallomás. Pillanatnyi megzavarodás után inkább nevetve mondá:

— Kedves bácsi . . . hát tudja . . . izé . . . mi bizony néha kissé talán nagyon is pajkosak vagyunk, kivált én . . . de hát ha apácskát megkérdezné, ő bizonyosan legjobban meg tudná mondani, mit érdemlünk.

Alajos bácsi jót nevetett.

— Ej te kópé, hát azt hiszed, hogy ezt már nem tettem meg? Jól van no. Apátok azt mondja, hogy mostanában valami különösebb gonoszságtokat nem tudja. Tehát tudjátok-e, mit gondoltam?

— Mit? Mondja már szaporán, kedves bácsi!

— Azt, hogy amint most innen hazatérek Budapestre, elviszlek magammal, hadd lássátok hazánk gyönyörű fővárosát és azt a sok szép és tanulságos dolgot, mely ott látható. Vagy három hét múlva atyátok úgy is fölrándul pár napra s akkor vele haza jöttök.

— Jaj de pompás lesz! Oh be kedves a bácsi! Aranyos jó bácsi!

Majd feldöntötték nagy örömeikben ölelgetésökkel a bácsit, aki a fiuk nagy

örömeinek örült. Tudta jól, hogy ez régi vágyuk, mely másképp nem valósulhatna, mert a szülék pusztán e miatt nem tölthetik az időt a fővárosban.

Rögtön meg is kezdték a tervezgetést, hogy és mint lesz az utazás, mit fognak Budapesten legelőször megtekinteni. Száz kérdéssel is faggatták a bácsit, aki ezt előrelátván, nem vesztette el türelmét, hanem vidáman magyarázgatott mindenfélét már jó előre.

— Bizzátok csak rám, majd megcsinálom én a tervet, mit mindent kell megnéznetek. Reggeli után kísétálunk a kertbe s ott majd megcsináljuk előre a sorrendet, hogy minden napra jusson valami.

Mikor a reggeli után csakugyan megindultak a kertbe, az apa így szólt:

— Kedves Alajos bátyám, én most kissé a gazdaság után látok, addig csinálgassa a fiukkal a tervet . . . Dezső te . . .! mit jársz itthon a ház körül az új kalapban? Jó a kertbe az a régi szalmakalap is. Hozd elő!

Dezső szinte elsápadt ijedtében s akadozva felelé:

— A szalmakalapot . . . nem találom . . . nem tudom, hol van . . .

— Az kellene még csak, hogy a holmidat ne tudd rendben tartani. Keresd meg!

Az apa elment s Dezső és Zoltán is besiettek a maguk szobájába, mintha csakugyan a kalapot keresnék. Persze nem keresték s Dezső szemrehányólag mondá:

— Lásd, Zoltán, még nekem lesz bajom miattad. Bezzeg nem áltál elő azzal, hogy te vesztetted el.

— Hiszen azt nem mondhatom mindjárt. Először úgy kell tennünk, mintha kerestük volna. Azután majd találok valami kifogást, hogy már eszembe jutott, hogy én hagytam el a mezőn. Nem lesz abból semmi baj; de úgy látom, szeretnél rám árulkodni. Ugyan szépen bízhatni a szavadban!

Erre a különben szelid Dezsőt elfutotta a harag s hevesen és büszkén mondá:

— Nagyon tévedsz. A mit megígérem, meg is tartom; tőlem ugyan senki sem fog egy árva szót sem megtudni a te gyönyörűség vásári mulatságodról.

— Akkor hát ne is tartsunk semmitől. A többit csak bizd reám.

Dezső rá is bizta. Csakhamar azonban megint nagyot fordult a dolog, még pedig egészen váratlan módon.

Javában tanakodtak Alajos bácsival a kerti lugasban, mikor az apa közeledett. Nem vették rögtön észre, milyen komoly és haragos az arcza s Dezső már messziről eléje kiáltá:

— Apácska, már megcsináltuk az egész tervet...

— Kár volt úgy sietni vele, mert alkalmasint változtatni kell rajta.

— No, no, mi történt, kedves öcsém? kérdé Alajos bácsi meglepetve.

— Nagy hiba történt s véletlenül fölfedeztem. Most már értem, miért ijedtél meg, Dezső, mikor a szalmakalapot említettem. Számoljunk csak egy kicsit. Hol voltál tegnap délután?

— Tegnap délután? Itthon voltam, kedves apa, éppen itt a lugasban olvastam.

— Ne hazudjál! szólt az apa indulatosan. Ne rontsd a dolgot még inkább azzal is, hogy el akarnád tagadni csinyedet. Ugy is hiába.

Mind a két fiu halotthalavánnyá lett. Látták, hogy az apa valami módon megtudta a dolgot, de úgy látszik, mégsem egészen pontosan. Mert hiszen Dezsőt vont a kérdőre. Most már mi lesz?

Mihamar megtudták, mert az apa így szólt tovább:

— Azt hitted, ugy-e, hogy titokban marad a csinyed? Csak hogy mindig rosszul számít, aki azt hiszi, hogy a ravaszság ki nem derül. Te is rosszul számítottál, mikor olyan jámbor képpel nyugodtál bele, hogy nem szabad a vásári mulatságra menned. Csakugyan azt hittem, csupa engedelmeiségből tetted, pedig akkor már a csinyen járt az eszed, hogy ki fogod játszani a tilalmamat. És elmentél titokban.

— De édes apám...!

— Hallgass! Hiába akarnád eltagadni. Látott a Józsi apja és Józsi is a komédiás-bódében. Hiába nyomtad oly mélyen a szemedre a kalapodat, éppen a kalapról ismertek rád.

— Kedves öcsém, szólt közbe Alajos bácsi, tévedés lehet a dologban. Sok egyforma szalmakalap van ám.

— Igaz. És eleinte magam is ezt mondtam. De itt a kalap; nem lehet kétség. Elhozta a Józsi apja. Nem éppen csupa barátságból tette, hanem hogy kissé megbosszantson, mert nem engedem, hogy fiaim az ő vásott fiával pajtáskodjanak. Azt mondja, hogy mikor a komédiás bódében

(Folytatása a 118. lapon.)

pa indula-
ég inkább
gadni csi-

nynyá lett.
ódon meg-
k, mégsem
en Dezsőt
lesz?
az apa így

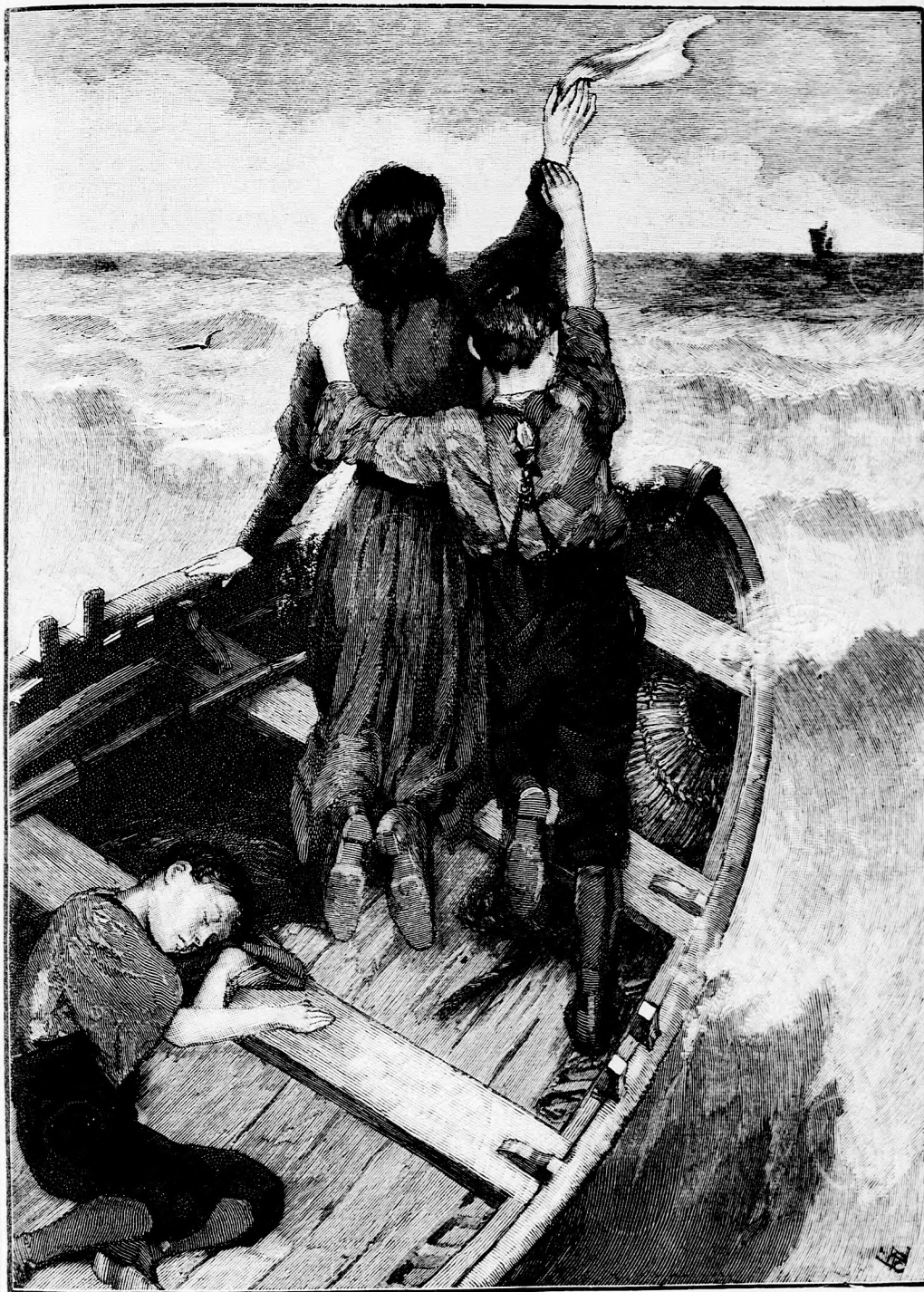
y titokban
y mindig
hogy a ra-
sszul szá-
or képpel
ad a vásári
n azt hit-
tted, pedig
szed, hogy
És elmen-

eltagadni.
is a komé-
oly mélyen
n a kalap-

zbe Alajos
n. Sok egy-

ezt mond-
het kétség.
ppen csupa
kissé meg-
lem, hogy
skodjanak.
médiás bó-

a.)

SEGITSÉG! (Lásd a 123. lapon.)

(Folytatás a 116. laphoz.)

déből távozott, kis idő múlva megint csak visszatért oda, mert az jutott eszébe, hogy ha Dezső netalán egymaga bolyong ott, hát magával hozza kocsin haza. De éppen mikor odaért, kergettek el onnan egy fiút, aki nem tudott fizetni s elvették a kalapját; ő kiváltotta és elhozta. Ott van a szobában.

— Hm! Ez már más, szólt a bácsi elkomolyodva.

— Most tüstént vallj meg mindent! parancsolá az apa.

Dezső sápadtan, reszketve bámult Zoltánra. Várta, hogy ez szóljon. Hiszen ő a bűnös. Az ő kötelessége most előállni és megvallani az igazat, nem engedni, hogy testvére ártatlanul szenvedjen. De Zoltán elfordult, mintha őt nem is nagyon érdekelné az egész dolog.

Nagy harag lepte meg Dezsőt. Az már mégis csufság, hogy Zoltán benne hagyja őt a bajban. Jó, hát megmutatja neki, hogy különb nálánál. Megfogadta, hogy egy árva szóval sem árulja el. Hát legyen. Szomoruan, de határozottan mondá:

— Kedves apa, én nem mondhatok egyebet, mint azt, hogy nem voltam ott a vásárban.

Most már aztán igazán nagyon megharagudott az apa.

— Nem mondhatsz egyebet? Majd meglátjuk. Menj a szobádba. Ott maradsz fogva, a míg jobban meg nem gondold a dolgot. Sekinek sem szabad oda engedelmem nélkül bemenni. Arra pedig ne is gondolj, hogy te is mehetnél a bácsival Budapestre. Annak vége. Zoltán maga megy.

A szobaáristom, melybe Dezső került, nem volt tréfa. Az apa maga csukta rá az ajtót s kemény parancsot adott ki, hogy senki még csak közeledni se merjen akár az ajtóhoz, akár az ablakhoz. Ebédre száraz kenyér és víz volt a Dezső lakomája.

Még ahhoz a száraz kenyérhez is alig nyult hozzá. Amint a szobába ért, rávetette magát az asztal mellett egy székre s először is egy nagy sort zokogott, míg csak bele nem fáradt. Azután pedig két tenyerébe támasztva fejét, nagy busan és elkeseredetten gondolkozott arról, hogy milyen bajba került. Ő is megadja az árát a Zoltán vásári multságának, pedig egészen ártatlan benne... Azaz nem egészen ártatlan, mert ő is vállalkozott rá, hogy segíti Zoltánt a csiny elpalástolásában... de hát ezért már mégis csak tulságos a büntetés. És Zoltán, az igazi bűnös, holnap utra kél a bácsival! És álnokul engedi rajta száradni a hibát és büntetést... ilyen gonosznak már mégsem hitte! Segíteni pedig nem lehet, ha csak meg nem szegi a szavát és el nem árulja Zoltánt. Ezt pedig most már csak azért sem teszi. Megmutatja, hogy be tudja váltani a szavát, bármily áldozattal is. Hadd érezze Zoltán, mennyivel különb.

Érezte is ezt Zoltán valóban és nem is volt tulajdonképpen olyan gonosz, a milyenek Dezső az ő nagy elkeseredésében tartotta. Csakhogy az igazi lelki bátorság hiányzott nála és nagy ijedelmében, mikor az apa beszélt, ő nem mert előállni, azzal biztatva magát, hogy majd kitalálja valami ügyesen a mód-

ját, melylyel magát is, Dezsőt is kimentheti. Törte is a fejét erősen és ki is találta a módját. Csak értesíteni kell Dezsőt, nehogy ez sokáig oly nagyon rosszat gondoljon felőle.

— Irok neki levelet. Az öreg János majd beviszi titkon este, mikor vacsorát visz neki.

Mindjárt hozzá is látott és ezt írta:

»Kedves Dezsóm! Ne gondold felőlem olyan rosszat, hogy én benne akarlak hagyni a bajban, mikor pedig ártatlan vagy. Bámultalak, milyen hősi módon váltottad be szavadat és nem árultad el, hogy én voltam ott a vásárban a te kalapoddal. De lásd, ha akkor megvallom, hogy én voltam ott, csak az következett volna, hogy mind a ketten kapunk büntetést, én a vásári multságért, te pedig mert segítettél az eltitkolásban. Sokkal jobb lesz úgy, hogy én holnap elmegyek a bácsival és Budapesten majd a bácsinak vallok meg mindent. Ő olyan jó, hogy bizonyosan közbenjár érettünk és akkor majd téged is felküldenek Budapestre. Tehát csak pár napig tart a kellemetlenséged. Meglásd, majd meghálálom, amit tettél. *Zoltán.*«

Gondosan be is pecsételte a levelet és titokban átadta az öreg János inasnak, nagyon a lelkére kötve, mit tegyen vele. Az öreg nagyot nézett, megcsóválta a fejét és zsebre dugta a levelet.

— Jól van, ifuram. Majd átadom annak, a kinek kell.

Csakhogy a hűséges öreg cseléd mást gondolt annak, akinek a levelet át kell adnia. Vitte is egyenesen az apához.

— Valami rosszban török az ifiurak a fejöket, mondá. Nem akarom segíteni őket. Gyereknek ne legyen titkos levelezgetése a szülei háta mögött.

Nagy volt persze az apa meglepetése, mikor a levelet elolvasta. Most már megértett és tudott mindent. Annak örült, hogy Dezső ártatlannak bizonyult, de természetesen nem lehetett még sem igazi öröme, mikor azt kellett tudnia, hogy mégis van bűnös, még pedig Zoltán, aki még sokkal hibásabb, mint a milyennek Dezső látszott. Abban pedig mindketten bűnösök, hogy rá akarták szedni szüleiket, ámbár Dezső ezt csak egy oktan ígéret makacs megtartása kedvéért tette, nem gondolván meg, hogy rossz, helytelen tette soha sem szabad ígéretet tenni.

Pár perccel később mind a két fiu ott állt az apa előtt és most már persze másképp folyt a vallomás, bűnbánólag elmondtak mindent. S a végén az apa ezt az ítéletet mondta.

— A te hibád, Dezső fiam, mindenestre kisebb, mint a Zoltáné, de szintén nagy hiba. De mert ez jóságból, erős szótartásból eredett, tehát ezt megbocsátom és te holnap utra kelsz a bácsival. Zoltán itthon marad, hogy ideje legyen gondolkozni, mit tett, mikor apja parancsát megszegte, testvérét pedig ártatlanul szenvedni engedte.

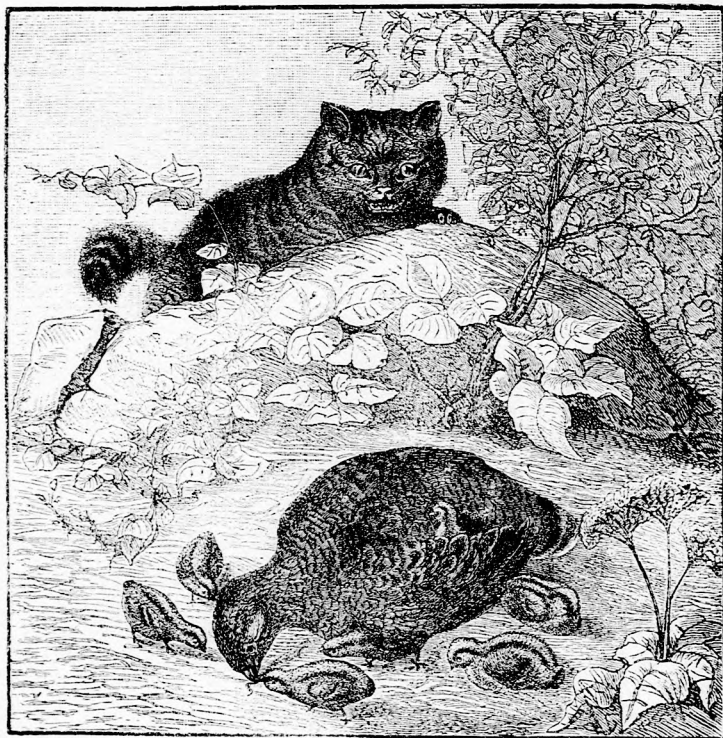
És úgy lett, amint az apa mondá.

NÉGYLÁBU RABLÓK.

BOLDOGAN és szabadon él erdön, mezőn a madár, merre kedve tartja, arra száll. Magas fa ágai közt vagy lent a sűrű bozótban rak fészket, nem szánt, nem vet, mégis mindig bőven talál élelmet. Irigylik is a vigan szárnyaló madarat.

Pedig van baja és bűja a boldog madárnak is. Mert van neki is ellensége, akitől ugyancsak nehezen tud megvédekezni. És természetesen mentül kisebb, gyöngébb a madárka, annál több veszedelem környékezi. Mert a hatalmas sas, az erős, óvatos bagoly könnyen elkerüli a bajt, legfeljebb az embertől, a vadásztól félhet; de a kisebb mada-

NÉGYLÁBU RABLÓK. A vadmacska.

raknak sok az ellenségek maguk közt az állatok közt is. A ragadozó nagy madarak, ha éhesek, meglepik és fölfalják kicsike rokonaikat és négylábu állatok is vannak, melyek sok bűbánatot okoznak a kedves kis szárnyasoknak.

A leggonoszabb fészkekrabló a vadmacska. A mi szelid, hizelkedő házi czi-

czánknak ez az atyafia külsőleg alig-alig különbözik egy-egy szelid macskától, de bizony nem válik nagy díszére a rokonságnak. Mert a legvadabb és legkegyetlenebb ragadozók egyike. Szerencse, hogy kicsiny, tehát embernek és nagyobb állatnak nem épen nagyon veszedelmes; megtámadja azonban szo-

ruftság
összem
akkor
máské
madar
ban.

matlan
darak
tisztás
zsákm
dárta
nyeit
a síkf

rutságában az embert is és gonoszul összemarja. Ezt azonban rendesen csak akkor teszi, ha üldözik és nem tud másképp menekülni; jobban szeret apró madarakra vadászni.

Nagy mester is az ilyen vadászatban. Pompásan tud fára mászni, az

ágak közt lappangva leskelődni és nesztelenül odasettenkedni kiszemelt prédájához, melyet aztán egyetlen ugrással megkaparít. Jaj a szegény vigyázatlan madárkának, mely a kegyetlen rabló karmai közé került! Nem szabadul többé, a vérszomjas vadmacska széttépi irtal-

NÉGYLÁBU RABLÓK. *A mókus.*

matlanul. De nemcsak a fákon élő madarak félhetnek tőle. Kirándul a bozótba, tisztásokra is, hol szintén könnyen jut zsákmányhoz. Különösen a fogolymadárra nézve veszedelmes, mikor ez kicsinyeit neveli föl. Ekkor a fogolymadár a síkföldön sétálgat röpködni még nem

tudó kicsinyeivel, mint a tyúk a csibékel. A vadmacska pedig messziről meglesi az ilyen családot s lassan odalopózik. Aztán kész a baj. Mert az öreg madár ha észreveszi is a veszedelmet, nem tudja megvédeni kicsinyeit; futniok kell, ámde a kicsinyek nem bírnak oly

gyorsan futni, hogy a gonosz ellenség egyet-kettőt meg ne kaparitana s a szegény öreg madár örülhet, ha kicsinyeinek legalább egy részével elbujhat valami sűrű bozótba.

A vadmacska nálunk Magyarországon is sokféle honos, de szerencsére mindennütt csak kevés. Nem is szaporodhatik el nagyon, mert a vadászok nagy kedvvel üldözik és ha csak lehet, lepuskázzák.

Ármányos, bár nem olyan veszedelmes fészekrablók a menyétek, de még az olyan ártatlannak látszó mókus is. Mondom, nem olyan veszedelmes, de azért bajt és kárt a mókus is sokat csinál. Mert ő kelme a tojást szereti, ha kedyencz eledele: dió, mogyoró nincs közel. Es mivel szintén pompásan tud a fákon mászkálni, persze hamar kikutatja, hol talál zsákmányra. Ott aztán lesbe áll, míg a madarak eltávoznak s akkor igyekszik prédához jutni. Néha azonban pórul jár, ha a madarak észreveszik a rablót. Szembeszállnak vele s nem ijednek meg tőle úgy, mint a vadmacskától; csőrükkel csipkedik, szárnyukkal verdesik és az ármányos rabló végre is kénytelen csufosan megfutamodni, ha nem akarja, hogy lyukasra tépázzák a bundáját és kikaparják a szeméit.

Ha már magában az erdőben annyi ellenségek van a hasznos madaraknak, méltó, hogy az emberek annál inkább oltalmazzák a kedves kis szárnyasokat, melyek ez oltalomért sokszorosan megfizetnek millió és millió kártékony rovar elpusztításával.

BETÜ REJTVÉNY.

Van: 3 r, 1 s, 3 ö, 1 ő, 1 t, 4 g.

Ezeket a betűket úgy kell elhelyezni, hogy a rejtvény keresztet alkotva egy régi nemzet nevét adja: 1. betű; — 2. fegyver; — 3. az említett nemzet; — 4. szeszes ital; — 5. mássalhangzó.

ERDEI ZSUZSÁNNA.

(Képpel a ezimlapon.)

EGY vén csösz lakik az erdőn,
Annak van egy lánya:
Szöke fürtös, piros ajku
Erdei Zsuzsánna.

Sűrű, hücsös lombos erdő —
Ez az ő hazája,
Reggtől estig ezt bolyongja,
Rejtekeit bejárja.

Már esméri a csalitnak
Minden karcú őze,
El se fut, ha Zsuska léptén
Roppan meg a rözse.

Kis madárkák rá nevetnek
S fütyölnek utána: —
»Hova sétálsz, merre ballagsz
Erdei Zsuzsánna?»

Szeretettel néz Zsuzsóka
Minden vadra, lombra;
Vig dalával száll a völgybe
S lebben fel a dombra.

S lehajolgat, ámde nem szed
Erdei virágot,
Csak faágot, mit a szélnek
Ereje levágott.

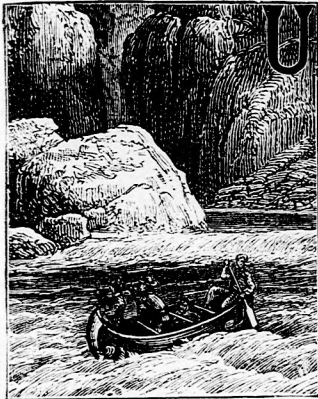
Mert a virág elhervadna,
De a száraz ágból
Vidám tűz lesz, enyhet is nyújt,
Szépen is világol.

Lánnya mellett sütkérez majd
Vén csösz s a kis lánya:
Szöke fürtös, piros ajku
Erdei Zsuzsánna.

S E G I T S É G.

(Képpel a 117. lapon.)

TAZNI szép és kellemes dolog, akár szárazon, akár vizen, akár kocsin, vasuton, akár hajón, csónakon. Ezt gondolták Dorka és testvérei is és annál inkább bosszankodtak

azon, hogy ők mindig csak másoktól hallják, milyen szép a világ itt is, ott is, de maguk soha sem utaznak sehova. Lám, az apjuk majd mindig oda van, csak néha-néha tér haza pár napra vagy egy-két hétre.

Dorka és testvérei egy szegény hajós-ember gyermekei voltak s ott laktak a tengerparton. Mindennap látták a tengert, de biz azt nem igen tudták, milyen nagy igazán az a nagy víz. Szüleik mondták ugyan, de ők nem igen hitték.

— Csak el akarnak ijeszteni, mondá Dorka. Tudják, hogy szeretnénk kissé világot látni, de nem akarnak elereszteni.

— Magam is azt hiszem, szóló Károly. És azt is hiszem, hogy ha korán reggel beülnénk a csónakba, estére eljutnánk a tulsó partra, ha nem látszik is ide.

— Én meg azt mondom, tevé hozzá Feri, hogy mindjárt holnap próbáljuk meg. Az esti és reggeli kenyereinkből tegyünk el ebédre valót.

Meg is tették. Csónak volt elég a parton, kiválasztották azt, mely leginkább kedvükre való volt s aztán vigan neki

indultak. A sekély part mellett csöndes volt a víz s könnyen kijutottak messzire. Ott már kissé keményebben kellett fogni az evezőt, mert a tenger nagyobb hullámokat vetett, bár nagy örömeikre egy kis szél is kerekedett, még pedig éppen a szárazföld felől, úgy hogy befelé hajította a csónakot. Nem telt belé sok idő, már nem látták a partot, de láttak egyre nagyobb hullámokat s egyik hullám végre kicsavarta kezeikből az evezőket. Most már tehetetlenül ültek a csónakban, a hullámok ide-oda sodorták s a kis kalandosok mihamar észrevették, milyen veszedelemben vannak.

— Itt veszhetünk a tengeren, szóló Dorka remegve. Ha a hullám nem fordítja is föl a csónakot, de éhen halunk, mert evezés nélkül ki nem juthatunk sehova.

Nem is jutottak sem előre, sem hátra, úgy látszott, mintha a végtelen víznek mindig egy pontján volnának. A kevéske kenyeret, melyet hoztak, hamar elfogyasztották, aztán növekedő rémülettel bámultak a tengerre.

Aztán leszállt az éj s rémületek még nagyobb lett. Eszökbe sem jutott, milyen nagy szerencsájök az, hogy csöndes, nyugodt a tenger. Csüggedten, kimerülten feküdtek a csónak fenekére s mikor reggel fölébredtek, kétségbeesetten gondoltak esztelen tettökre. Sirtak, bánkódtak, mélyen szánták-bánták, amit tettek; de a megbánás itt keveset használt.

A második napot is majdnem egészen ily keserves állapotban töltötték, mignem hajót pillantottak meg. Nagyon messze volt, de azért Dorka szakadatlanul lobogtatta jeladásul a kendőjét s Károlylyal felváltva kiáltozók:

— Segítség! Segítség!

A kiáltást biz ott a hajón nem hallották, de nem is volt szükség rá, mert az a hajó éppen a kis kalandosok keresésére indult s már látták a hajóról öket.

Dorkáék szerencsésen haza kerültek és nem hitték többé, hogy a tenger nem éppen valami nagy víz. Nem is indultak többé így neki.

RÁKÁSZ KALAND.

SZÉKELY-FÜREDEN történt meg
Ez a fura kis eset,
Amely rajtam s hugoskámon
A múlt héten megesett.
Soká tartó eső után
Végre előbujt a nap,
S előkerült nyugalmából
A jó nagy székel-kalap.
Kicsi Rózi hugoskámát
Úgy elfödi az irigy,
Ami kilátszik alóla,
Csak egy kicsi fityfirity.
A szerszámunk három nagy bot,
Rajtok egy-egy hásdarab
Nem a java, de jól tudom,
Rák urfi beleharap,
És ha egyszer megizelte
Ezt a pompás szeletet,
A patakban nem zavar ő
Soha többé szemetet.
A lakoma után szökni
Szeret ugyan a hamis,
Csakhogy a furfangos eszén,
Tájjárok még magam is:
Mert amikor a legjobban
Traktálgatná jó magát
Drót ollóval megcsippentem
Rák uramnak a nyakát;
S hasztalan küzd két kardjával:
A zacskóba bekerül,
Persze akkor csak, ha tervünk
Mindvégig jól sikerül.
Elindúltunk tehát szépen
Fenyves, sziklás patak mentén
Fel a hegyre, le a hegyről
S egyszer-egyszer megpihenvén,
Eljutottunk egy szép helyre
Arnyékos bokros tanyára,

Hol a zuhogó pataknak
Megcsöndesül a zajlása.
Kezdődött a vízi csata.
Körül-köre lépve, szökve,
Sőt ha kellett mászva is,
Türelemmel vártuk lépve,
De nem akart a hamis.
És a vadászat hevében
Czipőnk ázik, ruhánk hull
S mi máskor könnyűnek látszik,
Nehéz irgalmatlanul.
Ha leházzuk a czipőnket,
Kavics szúr, majd vért fakaszt,
Ha meg kilépünk a partra,
Csiklándoz, csíp a haraszt.
Szegény Rózi lábacska
Harmatgyöngye, ki nem állja,
S amint lépne ki a partra, —
Belecsücsül a patakba!
Nosza rajta! kihalásszuk
Ezt az izes falatot,
Jó, hogy a rák meg nem látta
És beléje nem kapott.
Nagykendőbe pólyálgattuk,
Mégis sír az angyalom.
»Hadd el, Rózi, megbosszullak!
Nézz ide, megmutatom!«
S egy nagy rák kapóra jövén
Rángatja a pecsenyét,
Itt az olló, megcsippentem
S foglyul ejtem ő kemét.
Ah! de nem ketten számoltunk
S az ügyesebb ő vala,
Kézzelel is hogy segítettem —
Szegény újjam lakola.
Zsákmány nélkül, dagadt újjal
A mamához szaladok;
De ő nevet. »Mihez nem értsz
Ahhoz hozzá ne is fogj.«
Már most, kedves Forgó bácsi,
Még csak attól félek én:
Hogy ezt csípett, dagadt újjal
Tán hiába verselém?

Csanády Margit.

MARISKA KEDVENCZEL.

— Beszélyke. —

(Vége.)

ALÁLOS rémület szállta meg. Mozdulni nem tud és ha kiáltoz is, ki hallja meg ezen az elhagyott vad sziklás helyen? Mégis csak kiáltozott, amint csak birt; végre teljesen berekedt s csüggedten dőlt hátra. Keresni bizonyosan fogják, de amott az ut környékén, nem ilyen meszsze... itt veszhet nyomorultan, senki sem fogja kisegíteni!

Végső kétségbeesésben fetrengett ott a földön s már jóformán gondolkozni sem tudott. Fejében össze-vissza zavarodtak a gondolatok, s rémülete annál inkább növekedett, minél inkább sötétiült az éjszaka. De egyszerre még az eddiginél is nagyobb rémület lepte meg. Amint gyötrődve, csüggedten fekiúdt ott, a szakadék lejtős oldalán egy állatot pillantott meg, mely lassan, szaglálózva egyenesen feléje közeledett.

— Farkas! Ez farkas! Szét fog tépni! Oh jó istenem! Most már végem van!

Szinte megállt a szive dobogása is, amint a szagláló állat egyre közelebb jött. Ha nincs annyira megrémülve, már elébb észrevehette volna, hogy farkasnak ez az állat nagyon kicsiny. De mikor ijedelme a legnagyobb volt, akkor végre meg is szünt, mert az a rettentés állat egyszerre csak hangosan ugatni és vonítani kezdett.

— Oh, ez kutya... kedves jó állatka! Egészen olyan... mint amaz volt ott

délben... talán éppen az is... Csak-hogy ő nem segíthet rajtam!

Mihamar meggyőződött, hogy ebben tévedett. A kis kutya, az igaz, nem tett egyebet, csak vonított, csaholt; de kevés idő multán egy izmos ember jelent meg a szakadék szélén s megszólalt:

— No mi az már, Kaffancs! Mit vonítasz, mit ugatsz? Mit találtál itt?

Mariskának természetesen rögtön feléledt a reménysége s gyorsan kiáltá:

— Segítség! Oh kérem, segítsen rajtam... ide lebuktam... nem birom a lábamat...

— Ejnye ni! Csakugyan van itt valaki, szólt a férfi.

A következő perczben már ott volt Mariska mellett. Pásztoember volt, kit Mariska már látott is; ő is ismerte látásból a kis leányt.

— Ugyan, hogy tévedt erre a veszedelmes helyre? Ha Kaffancs nincs, bizony akár itt is veszhetett volna. Ezen az ösvényen csak mi pásztorok járunk, de mi elkerüljük ezt a szakadékot. Ez az én okos kutyácskám most minden áron erre tartott és mert nem szokott hiába ugatni, már csak ide néztem, mert azt hittem, valami eltévedt juh szimatolt ki. Na, most már kapaszkodjék a nyakamba, haza viszem. Ha eltört a lába, sietni kell a doktorért.

Az izmos embernek nem volt nagy teher a kis lányka, mihamar kint volt vele a járt uton, a kis kutya pedig vigan ugrándozva futott mellettök. Mariska, bár sajgott a sérült lába, most már mindig csak erről az okos kis állatról gondolkodott s megtudta a pásztortól, hogy

ez csakugyan az a kutyácska, a mely délben ott járt, koncocsát lesett, de nem kapott.

— Oh, milyen rossz voltam, szólt magában Mariska szinte lelkifurdalással. Hogy kedveztem annak a haszontalan Fifinek, pedig még játszani is röst, el sem akart kíséni... ezt a derék állatkát meg vesszővel üttem el s ez menti meg az életemet!

Nem sokára fáklyások jöttek szembe: Mariska apja volt több emberrel, a kik az elveszett leányka keresésére indultak. Átvették a pásztortól Mariskát, kinek atyja azonnal meg is jutalmazta a jó embert. A kis leány azonban nem volt ezzel megelégedve.

— Hát a kutyácska mit kap? Őt is meg kellene jutalmazni.

Az apa még a baj közepett is elmosolyodott.

— Bohó gyermek, már ugyan hogy jutalmazhatnók meg a kutyácskát? Majd ad neki a gazdája jó harapni valót, nem kíván ő többet.

— Én is akarok neki adni... hozza el majd holnap mi hozzánk.

A pásztor megígérte, hogy ha épen arra fog járni, bemegy Kaffancsossal Mariskához.

Ezt aztán meg is tette néhányszor, amíg Mariska betegen feküdt. A lába szerencsére nem tört el, csak kificzamodott s egy hét multával Mariska már ismét vigan járt-kelt; ezalatt pedig nagy barátságot kötött Kaffancsossal és ugyancsak meg-megtraktálta. Fifi nagyot bámult és sokat mérgeskedett, semmikép

sem akarta megtúrni a vendéget; de ezuttal kárba veszett minden haragja.

— Hallgass, Fifi! Sokkal különb kutyácska ez, mint te, aki csak párnán heverészni tudsz.

Mivel pedig Fifi nem akart megbékelni, hát becsukták a szomszéd szobába s Mariska és Elemérke a kis juhász-

kutyával mulattak. Még pedig igazán jól mulattak, mert Kaffancs igen vidám és tanulékony állat volt. Elemérke még katonásdi-játékra is megtanította s Kaffancsnak, bár nem igen volt inyére két lábán állani, eszébe sem jutott mérges-

kedni és fogait vicsorgatni, mint Fifi tette, mikor ilyen játékot próbáltak vele.

Ez a vig mulatozás azonban nem sokára véget ért. Beköszöntött a napja, hogy vissza kellett térniök a fővárosba s Mariska szinte megijedt, mikor arra gondolt, hogy most már meg kell válnia Kaffancstól.

— Apácska, kedves jó apácska, vedd meg attól a pásztortól Kaffancsot! Könyörgött ismétlen.

— Jól van no, kicsikém, legyen a kedved szerint.

Nagy volt a Mariska öröme, de nem sokáig tartott. Mikor a pászturnak azt ajánlották, hogy jó pénzért megveszik tőle a kutyácskát, azt felelte:

— En sem lehet van erre is való ez a szabad megélni

Es hiá

Marisk dott a mégszem volt me nagyon Kaffancs

— So vigasztal sokkal s való a ki kutyám. gondol.

De ez nagyobb sem Kaf rivásnak szedelme el és ig gette, de hogy me pedig ar csak az tott is l

Már rosban mentek nyei. Le sokszor dott vol hazatér talt. Jó sem oly

— Engedelmet instálok, az már mégsem lehet. Először is nagy szükségem van erre az állatra; de meg aztán nem is való ez oda a városba. Ide van szokva a szabadba, a hegyekbe, nem tudna ez megélni ott a nagyvárosban.

És hiába akarták rábeszélni, nem adta.

Mariska bizony majdnem megharagudott a jó pásztor-emberre, de persze mégsem komolyan, mert igazán hálás volt megmentője iránt; de csakugyan nagyon sajnálta, hogy meg kell válnia Kaffancstól.

— Soha se busuljon, kisasszonykám, vigasztalta a pásztor. Hiszen látom, van sokkal szebb kutyácskája, ez inkább is való a kisasszonynak, mint az én hitvány kutyám. Egy-két nap mulva már rá sem gondol.

De ez nem egészen úgy volt. Mariska nagyobb és okosabb leányka volt, hogyszem Kaffancs miatt holmi helytelen sirásrivásnak adta volna magát, de azt a veszedelmes kis kalandot nem felejtette el és így Kaffancsot is sokszor emlegette, de arra persze nem gondolt többé, hogy még valaha látni fogja, legkevésbé pedig arra, hogy Kaffancs végre mégis csak az övé lesz. Sajátságos módon jutott is hozzá.

Már rég otthon voltak ismét a fővárosban és lassan-lassan már feledésbe mentek a hegyvidéki kirándulás eseményei. Legfeljebb talán Fifi gondolt volna sokszor azokra a napokra, ha ugyan tudott volna gondolkozni. Mert a mióta hazatértek, Fifi nagy változást tapasztalt. Jó dolga volt neki most is, de mégsem olyan, mint azelőtt. Mariska most

is gondját viselte, jól tartotta, de már nem kényeztette oly nagyon.

— Ha jól meggondolom, nagyon haszontalan jószág vagy te, Fifi, mondogatá. Csak a szép szőröd van, de nem vagy jó semmire.

Több hét mult s Mariska egy napon az apával sétált az utcán, mikor nem messzire egy csapat vásott gyerkőcöt vettek észre, amint ezek egy lompos, sáros, sovány kutyát kergettek és kövel dobáltak.

— Ne bántsátok azt a szegény állatot! kiáltott rájuk Mariska atyja s fenyegetően emelte föl botját.

A fiuk szétfutottak s Mariska tovább akart sétálni apjával, mikor nem csekély meglepetésökre, az üldözött kis eb ott termett mellettök és nagy örvendéssel ugrándozott Mariskára. Ez eleinte majdnem ijedten akarta elkergetni magától, de csakhamar ráismert.

— Nimi! Hisz ez Kaffancs! Igazán az, az én megmentöm! Hogy kerülhetett ide?

— Alkalmasint a gazdájával járt itt és eltévedt, megriadt a lármás utcákban s most aligha talál vissza a gazdájához.

— Oh, de hisz akkor itt elpusztul! Vigyük magunkkal haza, kedves apa!

— Azt megtehetjük, ha ugyan el nem marad tőlünk.

Dehogy maradt el! Ugy oda simult Mariskához, hogy ez lépni is alig tudott tőle. Pár percz mulva Fifi nagy haraggal látta, hogy a nyári vetélytársa már megint itt van.

— Ugy-e apácska, most már megtartjuk Kaffancsot? szölt Mariska.

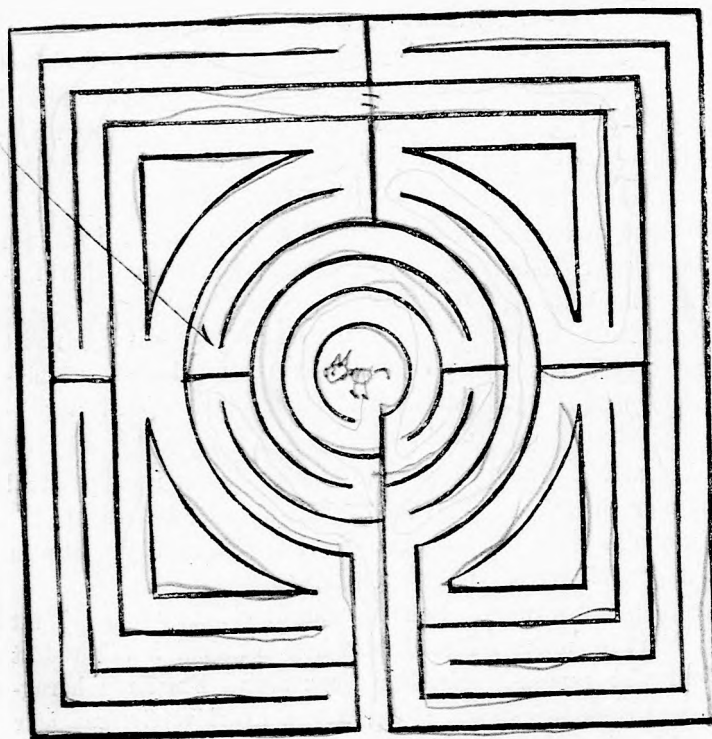
— Az éppen nem bizonyos. Az a jó pásztoember nagyon szerette hű állatját. Olyan jót tett velünk, hogy nem szabad röstelnünk a fáradságot, melybe kerülni fog, míg kutyácskáját visszajuttatjuk hozzá. Még ma irok neki.

Ekkép Mariskának másodsor is lelohadt a reménysége. De most csak pár napra. Mert csakhamar jött a válasz a pásztoembertől, hogy ha már a sors oda vezette Kaffancsot a jó Mariskához

s ez annyira kívánja, hát csak tartsa meg, de jól viselje gondját.

Ebben aztán nem is volt Kaffancsnak hiányossága. Nem lompos, nem sáros már ő sem többé, szép nyakravalója is van s ő a Mariska kedvence. Ő kíséri sétára s lassanként bele is tanult a városi életbe, nem ijedez, ha sok embert lát, nem téved el a kanyargós utcákon. Fifi pedig úgy a hogy szintén beletördött a sorsába, hogy a jó falatokat meg kell osztania Kaffancsossal s azt hiszem, idővel még jó pajtások is lesznek.

UTVESZTŐ.

Ez utvesztőnek alsó szélén levő nyílásán át lehet befelé indulni, vagy pedig a középben levő kör nyílásán át kifelé. Mindig előre kell menni, visszatérni nem szabad, sem a korlátvonalat átugrani. A ki olyan helyre tévedt, ahol vonal állja az útját, kénytelen előlről kezdeni a helyes utkeresését.

A találgatás, próbálgatás céljára természetesen kár volna a »Kis Lap« példányát elrontani. Ezért tehát vékony, átlátszó papírra másoljátok le az utvesztő rajzát s aztán e másolaton keressétek meg és jelezzétek a ki és befelé vezető utat.

F. b.